

Kahdeksas on niistä seitsemästä - numero kolme

Daniel kaksi

Jeff Pippenger

2023-09-17

Kysymys, jonka pyrimme tässä artikkelissa ratkaisemaan, on se, kuinka Raamatun profetian valtakuntien ensimmäinen maininta Danielin kirjan toisessa luvussa on sopusoinnussa Raamatun profetian valtakuntien viimeisen maininnan kanssa Ilmestyskirjan seitsemännestätoista luvussa. Aion nostaa esiin joitakin kysymyksiä siitä, mitä Nebukadnessarin kuvapatsaassa itse asiassa tunnistetaan, sekä uranuurtajien kannasta, jonka mukaan heidän historiansa edusti sitä ajankohtaa, jolloin kivi iskisi kuvapatsaan jalkoihin.

Sisar White toteaa, että olimme saavuttaneet kohdan, jossa ”Jumalan pyhää työtä edustavat kuvapatsaan jalat, joissa rauta oli sekoittunut saveen”, minkä hän edelleen kuvaa ”kirkollisen vallankäytön ja valtiollisen vallankäytön sekoittumiseksi”.

”Olemme tulleet aikaan, jolloin Jumalan pyhää työtä kuvataan patsaan jaloilla, joissa rauta oli sekoitettuna saveen. Jumalalla on kansa, valittu kansa, jonka arvostelukyvyyn täytyy pyhittyä ja joka ei saa tulla epäpyhäksi panemalla perustukselle puuta, heinää ja olkia. Jokainen sielu, joka on uskollinen Jumalan käskyille, näkee, että uskomme erottava tuntomerkki on seitsemännen päivän sapatti. Jos hallitus kunnioittaisi sapattia niin kuin Jumala on käskennyt, se seisoi Jumalan voimassa ja puolustaisi sitä uskoa, joka kerran on annettu pyhille. Mutta valtiomiehet tulevat pitämään yllä väärää sapattia ja sekoittamaan uskonnollisen uskonsa tämän paaviuden lapsen viettoon, asettaen sen sen sapatin yläpuolelle, jonka Herra on pyhittänyt ja siunannut, erottaen sen ihmisen pyhästi pidettäväksi merkiksi Hänen ja Hänen kansansa välillä tuhannen sukupolven ajan. Kirkollisen vallankäytön ja valtiollisen vallankäytön sekoittumista kuvataan raudalla ja savella. Tämä liitto heikentää kaiken kirkkojen voiman. Se, että kirkko puetaan valtion vallalla, tuo pahoja seurauksia. Ihmiset ovat melkein ylittäneet Jumalan pitkämielisyyden rajan. He ovat sijoittaneet voimansa politiikkaan ja liittyneet paaviuteen. Mutta aika tulee, jolloin Jumala rankaisee niitä, jotka ovat tehneet tyhjäksi Hänen lakinsa, ja heidän paha työnsä on lankeava heidän oman päänsä päälle.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 4, 1168.

Aika, johon olemme tulleet, jolloin Jumalan pyhä työ sekoittuu kirkolliseen vallankäyttöön ja valtiolliseen vallankäyttöön, on kuvaus etenevästä ajanjaksosta. Hän sanoo, että tämä sekoittuminen ”heikentää kaiken seurakuntien voiman”, että se ”tuottaa pahoja seurauksia” ja että ”aika tulee, jolloin Jumala rankaisee niitä, jotka ovat tehneet tyhjäksi Hänen lakinsa.”

Kirkon ja valtion sekoittuminen, joka heikentää kirkkojen voimaa, on kuvaus Pergamon seurakunnasta, jossa kirkkovallan ja valtiovallan yhdistyminen edusti sitä luopumusta, joka edeltää synnin ihmisen ilmestymistä. Pergamo ja keisari, joka symboloi kristinuskon ja

epäjumalanpalveluksen välistä kompromissia, sijoittuvat Danielin kirjan toiseen lukuun sisältyvään neljanteen valtakuntaan. Tätä kompromissia kuvataan Danielin kirjan toisessa luvussa sanan ”savi” käytöllä.

Sinä, oi kuningas, katselit, ja katso: suuri kuvapatsas. Tämä suuri kuvapatsas, jonka loisto oli ylen suuri, seiso i sinun edessä; ja sen muoto oli peljättävä. Tämän kuvapatsaan pää oli puhdasta kultaa, sen rinta ja käsivarret hopeaa, sen vatsa ja lanteet vaskea, sen sääret rautaa, sen jalat osaksi rautaa ja osaksi savea. Sinä katselit, kunnes ilman käsien apua irrotettiin kivi, joka iski kuvapatsasta sen rautaisiin ja savisiin jalkoihin ja murskasi ne. Daniel 2:31–34.

Kun Danielin tulkinta jatkuu, kyse ei ole enää ”savesta”, vaan siitä tuli likaista eli ”liejuista savea”.

Ja koska sinä näit jalat ja varpaat, osaksi savenvalajan savea ja osaksi rautaa, valtakunta on oleva jakautunut; mutta siinä on oleva jotakin raudan lujuudesta, koska sinä näit raudan sekoitettuna liejuiseen saveen. Daniel 2:41.

Puhdas savi, joka oli Savenvalajan savea, muuttuu liejuiseksi saveksi. Jumala on jumalallinen Savenvaja, eikä Hänen työnsä ole koskaan liejuista.

Mutta nyt, Herra, sinä olet meidän Isämme; me olemme savi, ja sinä meidän savenvalajamme; ja me kaikki olemme sinun kätesi tekoa. Jesaja 64:8.

Pakanallisen Rooman historiassa Smyrnan seurakunta oli puhdasta savea. Pergamon historiassa, joka on Danielin kirjan toisen luvun neljäs valtakunta, savi muuttuu liejuiseksi saveksi. Se, mikä kohdassa mainitaan ensin yksinkertaisesti ”savena” ja sen jälkeen ”savenvalajan savena”, muuttuu tulkinnan jatkuessa ”liejuiseksi saveksi”. Pergamo on se vaihe, jossa tuo muutos toteutui valmistaakseen tien Tyatiralle eli paavilliselle Roomalle. Muutos ”savesta” ”liejuiseksi saveksi” on luopumus, joka valmista i tien Tyatiralle ja jonka Paavali 2. Tessalonikalaiskirjeessä yksilöi ”ensin tapahtuvaksi luopumukseksi”.

Milleriläiset eivät kyenneet näkemään Rooman neljättä valtakuntaa pidemmälle ja odottivat Kristuksen toisen tulemisen olevan seuraava profeetallinen tapahtuma, sillä kivi, joka iskee kuvapatsaan jalkoihin, edustaa toista tulemistä. Mutta pystyttikö Kristus valtakunnan vuonna 1798? Hän tuli kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844 vastaanottamaan valtakunnan, mutta pystytettiin i se tuolloin?

Vastaus noista kahdesta kysymyksestä ensimmäiseen on se, ettei Kristus perustanut iankaikkista valtakuntaansa vuonna 1798. Vastaus myös toiseen kysymykseen, siitä perustiko Kristus iankaikkisen valtakuntansa 22. lokakuuta 1844 vai ei, on niin ikään ei.

Perustettiin i pakanallisen Rooman aikana valtakunta? Kysyn tämän, koska tienraivaajat ymmärsivät neljännen valtakunnan tarkoittavan sekä pakanallista että paavillista Roomaa, mikä osoittaa vuoden 1798 neljännen valtakunnan päätökseksi, jolloin Kristus perustaisi iankaikkisen valtakunnan. Mutta Ilmestyskirja osoittaa neljä valtakuntaa, jotka seuraavat pakanallista Roomaa.

Jos Danielin toisen luvun neljäs, rautainen valtakunta yksinkertaisesti edustaa pakanallista Roomaa, jossa Konstantinuksen kompromissi esitetään saven muuttumisena liejuiseksi saveksi,

perustiko Kristus tuossa historiassa valtakunnan? Vastaus on kyllä. Ristillä, joka kuuluu Pergamon eikä Tyatiran historiaan, Kristus perusti ”armon” valtakuntansa. Ristillä perustettiin iankaikkinen valtakunta, ja tuon valtakunnan valtaistuimella on esikuva valtaistuimesta, joka pystytetään myöhäissateen aikana. Tuo myöhäissateen valtaistuimella edustaa Hänen ”kirkkauden” valtakuntaansa.

Jeesuksen opetuslasten Herran nimessä antama julistus oli kaikilta osin oikea, ja ne tapahtumat, joihin se viittasi, olivat jo silloin toteutumassa. ”Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle” oli heidän sanomansa. ”Ajan” päättyessä — Danielin 9. luvun kuudenkymmenen yhdeksän viikon, joiden tuli ulottua Messiaaseen, ”Voideltuun” — Kristus oli saanut Hengen voiton Johanneksen suorittettua hänen kasteensa Jordanissa. Ja se ”Jumalan valtakunta”, jonka he olivat julistaneet olevan lähellä, perustettiin Kristuksen kuolemalla. Tämä valtakunta ei ollut, niin kuin heitä oli opetettu uskomaan, maallinen valtakunta. Eikä se ollut myöskään tuo tuleva, kuulematon valtakunta, joka pystytetään, kun ”valtakunta, valta ja valtakuntien mahti kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle”; tuo iankaikkinen valtakunta, jossa ”kaikki vallat palvelevat ja tottelevat häntä”. Daniel 7:27. Raamatussa ilmausta ”Jumalan valtakunta” käytetään tarkoittamaan sekä armon valtakuntaa että kirkkauden valtakuntaa. Paavali tuo armon valtakunnan esiin Heprealaikirjeessä. Viitattuaan Kristukseen, myötätuntoiseen esirukoilijaan, joka ”voi sääliä meidän heikkouksiamme”, apostoli sanoo: ”Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon.” Hebrews 4:15, 16. Armon istuin edustaa armon valtakuntaa, sillä valtaistuimen olemassaolo edellyttää valtakunnan olemassaoloa. Monissa vertauksissaan Kristus käyttää ilmausta ”taivasten valtakunta” tarkoittamaan jumalallisen armon työtä ihmisten sydämissä.

”Niinpä kirkkauden valtaistuimella edustaa kirkkauden valtakuntaa; ja tähän valtakuntaan viitataan Vapahtajan sanoissa: ‘Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssaan, silloin Hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle; ja Hänen eteensä kootaan kaikki kansat.’ Matteus 25:31, 32. Tämä valtakunta on vielä tuleva. Sitä ei perusteta ennen Kristuksen toista tulemusta.”

”Armon valtakunta asetettiin voimaan heti ihmisen lankeemuksen jälkeen, kun laadittiin suunnitelma syyllisen ihmiskunnan lunastamiseksi. Se oli silloin olemassa Jumalan aikomuksessa ja lupauksessa; ja uskon kautta ihmiset saattoivat tulla sen alamaiseksi. Kuitenkaan sitä ei todellisesti perustettu ennen Kristuksen kuolemaa. Vielä senkin jälkeen, kun Vapahtaja oli ryhtynyt maanpäälliseen tehtäväänsä, ihmisten uppiniskaisuudesta ja kiittämättömyydestä väsyneenä Hän olisi voinut vetäytyä takaisin Golgatan uhrista. Getsemanessa murheen malja vapisi Hänen kädessään. Jo silloinkin Hän olisi voinut pyyhkiä verisen hikensä otsaltaan ja jättää syyllisen ihmiskunnan menehtymään synteihinsä. Jos Hän olisi tehnyt niin, langenneille ihmisille ei olisi voinut olla lunastusta. Mutta kun Vapahtaja antoi henkensä ja huusi viimeisellä henkäyksellään: ”Se on täytetty”, silloin lunastussuunnitelman toteutuminen varmistui. Eedenissä syntiselle parille annettu pelastuksen lupaus vahvistettiin. Armon valtakunta, joka oli siihen asti ollut olemassa Jumalan lupauksen nojalla, perustettiin silloin.” Suuri taistelu, 347.

Kristus perusti iankaikkisen valtakunnan pakanallisen Rooman profeetallisessa historiassa, ei paavillisen Rooman lopussa. Hän myös perustaa kirkkautensa valtakunnan toisessa tulemisessaan, johon sisältyy myöhäissateen historia, jolloin islamin neljä tuulta päästetään valloilleen.

”Myöhäissade on tuleva niiden päälle, jotka ovat puhtaat — silloin kaikki saavat sen niin kuin ennenkin.

”Kun neljä enkeliä päästää irti, Kristus perustaa valtakuntansa. Kukaan muu ei saa myöhäissadetta kuin ne, jotka tekevät kaiken, minkä voivat. Kristus auttaisi meitä. Kaikki voisivat olla voittajia Jumalan armon kautta, Jeesuksen veren kautta. Koko taivas on kiinnostunut tästä työstä. Enkelit ovat kiinnostuneita.” Spalding and Magan, 3.

Kun neljä tuulta päästetään irti, Kristus pystyttää valtakuntansa. Sekä myöhäissade että neljän tuulen irtipäästäminen kuvaavat eteneviä tapahtumia, eikä kumpikaan kuvaa yhtä tiettyä ajankohtaa. Neljä tuulta edustavat islamia.

Enkelit pidättävät neljää tuulta, joita kuvaa vihainen hevonen, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan pinnan, tuhoa ja kuolemaa mukanaan kuljettaen.

”Nukummeko aivan iankaikkisen maailman kynnyksellä? Olemmeko tylsiä, kylmiä ja kuolleita? Oi, että kirkoissamme olisi Jumalan Henki ja henkäys puhallettuna Hänen kansaansa, jotta he nousisivat jaloilleen ja eläisivät. Meidän on nähtävä, että tie on kaita ja portti ahdas. Mutta kun kuljemme ahtaan portin kautta, sen avaruus on rajaton.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Enkelit pidättelevät islamin vihostunutta hevosta, joka pyrkii pääsemään irti kantaen kuolemaa ja hävitystä kulkureitillään, aikana jolloin Jumalan Henki puhalletaan Jumalan kansan päälle. Silloin he nousevat jaloilleen ja elävät. Ennen kuin Henki puhalletaan heidän päälleen, Jumalan kansa on kuollut, sillä Hengen henkäys saa heidät nousemaan ylös ja elämään. Kun sisar White sanoo, että olemme nyt tulleet aikaan, jolloin rautaan ja liejuiseen saveen sekoittuneet kuvapatsaan jalat edustavat kirkon ja valtion yhdistelmää, myöhemmän sateen vuodattaminen oli yhä tulevaisuudessa.

”Myöhäissade on lankeava Jumalan kansan päälle. Väkevä enkeli on tuleva alas taivaasta, ja koko maa on valaistuva hänen kirkkaudellaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa on kaksi ääntä.

”Kun Jeesus aloitti julkisen palvelutyönsä, Hän puhdisti temppelin sen pyhäinhäväistyksellisestä saastutuksesta. Hänen palvelutyönsä viimeisiin tekoihin kuului temppelin toinen puhdistaminen. Samoin viimeisessä työssä maailman varoittamiseksi seurakunnille esitetään kaksi erillistä kutsua.” Selected Messages, kirja 2, s. 118.

Ensimmäinen ääni on herätyshuuto Jumalan kansalle, toinen ääni on herätyshuuto Jumalan muille lapsille, jotka ovat yhä Babylonissa.

”On maailma, joka makaa pahuudessa, petoksessa ja eksytyksessä, kuoleman varjon alla aivan kuin uneen vaipuneena,—nukkuu, nukkuu. Keitä vaivaa sielun tuska heidän herättämisekseen?

Mikä ääni voi tavoittaa heidät? Mieleni siirtyy tulevaisuuteen, jolloin annetaan merkki: 'Katso, Ylkä tulee; menkää Häntä vastaan.' Mutta jotkut ovat viivytelleet hankkiakseen öljyä lampujensa täyttämiseksi, ja liian myöhään he havaitsivat, ettei luonne, jota öljy kuvaa, ole siirrettävissä." Bible Echo, 4. toukokuuta 1896.

Kyseisessä kohdassa esitettiin kaksi kysymystä. Kuka kokee sielun tuskaa heidän herättämisekseen? Mikä ääni voi tavoittaa heidät?

Maailman herättävä ”ääni” on Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ääni, joka kutsuu Jumalan toisen lauman ulos Babylonista. Sekä Jumalan kansa että maailma tarvitsevat keskiyön huudon herätystä, joka on yksinkertaisesti toinen vertauskuva myöhäissateelle.

Olivatko milleriläiset oikeassa todetessaan, että neljännen valtakunnan päivinä Kristus perustaisi iankaikkisen valtakunnan? Kyllä.

Hän perusti ”armon” valtakuntansa ristillä, aikana, joka sijoittui Raamatun profetian neljännen valtakunnan historiaan. Tuo valtakunta oli pakanallinen Rooma. Ovatko Danielin kirjan toisessa luvussa edustettuina se luopumus, joka edeltää Tyatiran seurakuntaa? Kyllä, sillä savi, joka edustaa Jumalan kansaa, muuttui savesta liejuiseksi saveksi. Missä siis Tyatira on kuvapatsaassa? Vai onko se ylipäättään kuvapatsaassa? Se on edustettuna kuvapatsaassa, ja Nebukadnessar valaisee tätä tosiasiaa, kun hän Danielin neljännessä luvussa saavuttaa ylpeän röyhkeytensä huipun.

Kuningas puhui ja sanoi: "Eikö tämä ole se suuri Babylon, jonka minä olen rakentanut kuninkuuden asuinsijaksi voimani väkevyydellä ja majesteettini kunniaksi?" Daniel 4:30.

Juuri ennen Nebukadnessarin tuomiota, jolloin hän eli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää kuin kedon peto, hän osoitti ylpeytensä kysymällä, rakensiko hän tämän valtakunnan, suuren Babylonin. Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun portolla on otsaansa kirjoitettuna: ”SALAISUUS, SUURI BABYLON, PORTTOJEN JA MAAN KAUIHISTUSTEN ÄITI.” Rooman kirkko, kuten sisar White häntä nimittää, on Suuri Babylon. Kuvapatsaan kultainen pää edustaa kirjaimellista Babylonia, ja se edustaa myös hengellistä Babylonia, Raamatun profetian viidettä valtakuntaa, jolla on se ainutlaatuinen tunnusmerkki, että se on valta, joka sai kuolinhaavan. Jesajan kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa paavillinen valta, jota Tyyro kuvastaa, unohdettaiisiin seitsemänkymmenen vuoden ajaksi, yhden kuninkaan päivien mukaisesti. Myös kirjaimellinen Babylon, jota Nebukadnessar edustaa, sai kuolinhaavan, joka parani, kun Nebukadnessar karkotettiin valtakunnastaan kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää kestäneeksi ajaksi. Kirjaimellinen suuri Babylon oli hengellisen suuren Babylonin esikuva, ja kummaltakin riistettiin valtakunta väliaikaisesti, minkä jälkeen se palautettiin. Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun portolla ei ollut kädessään hopeista maljaa eikä vaskista tai rautaista maljaa; hänellä oli kultainen malja.

Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaiseen, ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä; kädessään hänellä oli kultainen malja, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa saastaisuutta. Ilmestys 17:4.

Kulta edusti kirjaimellista Babyloniaa, ja se edustaa myös hengellistä Babyloniaa, raamatunprofetian viidettä valtakuntaa, joka sai kuolinhaavan vuonna 1798, kun raamatunprofetian kuudes valtakunta nousi valtaistuimelle. Kuvapatsaassa kirjaimellista Babyloniaa seurasi hopeinen valtakunta, joka koostui kahdesta vallasta, meedialaisista ja persialaisista, ja Danielin kahdeksannessa luvussa oleva persialainen sarvi nousi viimeisenä ja korkeammaksi. Meedialainen Darius oli ensimmäinen sarvi, ja hänen kenraalinsa Kyyros oli persialainen, joka lopulta tuli valtaan meedialaisen kuninkaan Dareioksen jälkeen.

Kyyros oli Kristuksen esikuva, jonka oli määrä aloittaa Jumalan kansan vapauttamisen prosessi vankeudesta. Meedo-Persian valtakunta edustaa raamatunprofetian kuudetta valtakuntaa, joka on Yhdysvallat. Yhdysvalloilla on kaksi sarvea, jotka edustavat republikaanisuutta ja protestantismia. Daarejaves edustaa Yhdysvaltojen republikaanista sarvea, ja Kyyros edustaa protestantismin sarvea. Samoin kuin Kyyros aloitti Jumalan kansan vapauttamisen prosessin, jotta Jerusalemin ja temppeli rakennettaisiin uudelleen, Yhdysvallat oli se maa, joka nostettiin vapauttamaan vangitut hengellisen Babylonin vankeudesta hengellisen temppelin pystyttämistä varten, jonka perustuksen milleriläiset laskivat. Kirjaimellinen vankeus Babylonissa, joka kesti seitsemänkymmentä vuotta, oli esikuva hengellisessä Babylonissa tapahtuneesta vankeudesta tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan. Yhdysvallat on hopeiset hartiat Nebukadnessarin kuvapatsaassa.

Kolmas vaskinen valtakunta oli Kreikka, joka edustaa maailmanlaajuista valtakuntaa. Tuo valtakunta on Yhdistyneet Kansakunnat, joka Ilmestyskirjan seitsemännestätoista luvussa oli se valtakunta, joka vuonna 1798 ei ollut vielä tullut. Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuningasta suostuvat antamaan valtakuntansa paavinvallalle, kahdeksannelle valtakunnalle, joka on niiden seitsemän joukosta. He tekevät tämän sopimuksen, koska Yhdysvallat pakottaa heidät siihen ja koska maailmaa tuhoavat islamin ”neljä tuulta”, jotka päästetään irti myöhäissateen aikana, joka alkaa vuotaa täydesti sunnuntailain tullessa voimaan Yhdysvalloissa.

Yhdysvalloissa säädetyn sunnuntailain aikana Jumala perustaa ”kirkkauden” valtakuntansa, kun Hän korottaa kansansa lipuksi kutsuakseen Jumalan muut lapset ulos Babylonista. Näin protestantismin sarvi nousee viimeisenä ja on ensimmäistä korkeampi, sopusoinnussa Meedo-Persian kahden sarven kanssa. Kun Yhdistyneet Kansakunnat suostuu luovuttamaan maailman hallinnan paavinvallalle, islamin neljä tuulta päästetään valloilleen, ja maailmanlaajuinen valtakunta joutuu kohtaamaan sen sodankäynnin, joka seurasi Kreikan ensimmäisen sarven kuolemaa, kun se murskattiin ja siitä nousi neljä sarvea.

Kun kuvapatsas saavuttaa rautaiset jalat (valtiotaito), saviset varpaat (kirkkovalta) ja kymmenen varvasta (kymmenen kuningasta), vuoresta ilman käsien työtä irrotettu kivi iskee kuvapatsaan jalkoihin. Milleriitit olivat uskollisia Danielin kuvapatsaalle siinä määrin kuin he profeettallisen historian näkökulmastaan saattoivat olla uskollisia. Mutta Alfa ja Omega havainnollistaa aina lopun alun avulla, ja Nebukadnessarin kuvapatsaan neljä valtakuntaa edustavat neljää kirjaimellista valtakuntaa, jotka ovat niiden hengellisten vastineiden esikuvia maailman lopussa.

Historian valtakuntien joukossa Rooma nousee kahdeksanneksi ja on yksi niistä seitsemästä. Danielin seitsemännessä luvussa Rooma nousee kahdeksanneksi ja on yksi niistä seitsemästä. Danielin kahdeksannessa luvussa Rooma nousee kahdeksanneksi ja on yksi niistä seitsemästä. Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa Rooma nousee kahdeksanneksi ja on yksi niistä seitsemästä. Danielin toisessa luvussa, joka esittää raamatullisen profetian valtakuntien ensimmäisen maininnan, moderni hengellinen Rooma nousee kahdeksanneksi ja on yksi niistä seitsemästä. Raamatullisen profetian valtakuntien ensimmäinen (Alfa) kuvaus osoittaa viimeiseen (Omegaan).

”Olemme tulleet aikaan, jolloin Jumalan pyhä työ kuvataan kuvapatsaan jaloilla, joissa rauta oli sekoitettuna saveen. Jumalalla on kansa, valittu kansa, jonka arvostelukyvyn täytyy pyhittyä ja joka ei saa tulla epäpyhäksi panemalla perustukselle puuta, heinää ja olkia. Jokainen sielu, joka on uskollinen Jumalan käskyille, näkee, että uskomme erottava tunnusmerkki on seitsemännen päivän sapatti. Jos hallitus kunnioittaisi sapatia niin kuin Jumala on käskennyt, se seisoi Jumalan voimassa ja puolustaisi sitä uskoa, joka kerran annettiin pyhille. Mutta valtiomiehet pitivät voimassa väärennetyn sapatin ja sekoittivat uskonnollisen uskonsa tämän paavikunnan lapsen viettoon asettaen sen sen sapatin yläpuolelle, jonka Herra on pyhittänyt ja siunannut erottaen sen ihmisen pyhästi vietettäväksi merkinä itsensä ja kansansa välillä tuhannen sukupolven ajan. Kirkollisen vallankäytön ja valtiollisen vallankäytön sekoittumista kuvataan raudalla ja savella. Tämä liitto heikentää kaiken kirkkojen voiman. Se, että kirkko puetaan valtion vallalla, tuo pahoja seurauksia. Ihmiset ovat miltei ohittaneet Jumalan pitkämielisyyden rajan. He ovat sijoittaneet voimansa politiikkaan ja liittyneet paavikuntaan. Mutta aika tulee, jolloin Jumala rankaisee niitä, jotka ovat tehneet tyhjäksi Hänen lakinsa, ja heidän paha tekonsa on lankeava heidän oman päänsä päälle.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 4, 1168.

Alfa ja Omega on tehnyt Danielin kirjan kahden kohdan oikean pioneerisen ymmärryksen ”uudeksi”.

Ja valtaistuimella istuva sanoi: Katso, minä teen kaikki uudeksi. Ja hän sanoi minulle: Kirjoita, sillä nämä sanat ovat totiset ja uskolliset. Ja hän sanoi minulle: Se on tapahtunut. Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi. Ilmestys 21:5, 6.